

Arrest

nr. 153 430 van 28 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve
Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Dominique MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2012 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13).

1.2. Op 7 november 2014 meldt verzoeker zich met een Nederlandse vrouw aan bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen teneinde een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen.

1.3. Op 5 maart 2015 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13). Verzoeker tekent hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit niet-schorsende beroep is nog hangende en is gekend onder rolnummer 171.238.

1.4. Op 16 maart 2015 weigert de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, na negatief advies van het parket van de procureur des konings, om de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister te vermelden.

1.5. Op wordt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen gedagvaard om op 30 april 2015 voor de familierechtbank te Antwerpen te verschijnen.

1.5. Op 22 september 2015 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: I

voornaam: S.B.

(...)

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort.

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 02.05.2012 en op 05.03.2015.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 06.08.2011 via Portugal het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C. Hij keerde echter niet terug naar Nigeria binnen de toegelaten termijn . Op 02.05.2012 werd aan betrokkene een bevel betekend om uiterlijk op 16.06.2012 het grondgebied te verlaten. Betrokkene voldeed echter niet aan deze terugkeerverplichting en deed op 07.11.2014 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Nederlandse onderdane (Hilberink, Klaasje °14.08.1975). Op 16.03.2015 weigerde de stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 12.03.2015), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Op 05.03.2015 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene werd daarbij aan de hand van een Sefor Brochure door de politie geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning en de verwerping van het beroep door de Rechtbank van Eerste Aanleg vormen een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr H. niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als Mevr H. wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden om de overname te vragen aan Nigeria.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 02.05.2012 en op 05.03.2015.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” RvV 158 901 - Pagina 4

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker reeds op 2 mei 2012 en 5 maart 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd is dus een derde verwijderingsmaatregel. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoeker neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 22 september 2015. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 23 september 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 28 september 2015 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 27 september 2015 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoeker werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van zijn beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoekers beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van zijn beroep aan overmacht te wijten is. Verzoekers raadsman stelt zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cfr. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), *quod non in casu*.

2.3. In zoverre verzoeker nog een schending aanvoert van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat artikel 8 EVRM, al dan niet samengelezen met artikel 13 EVRM, niet verhindert dat de Verdragsluitende Staten, in het kader van beroepsprocedures, voorwaarden van procedurele aard hanteren, zoals termijnen en vormvereisten, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm

van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Verzoeker betoogt niet dat de beroepstermijn zoals deze in casu geldt onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwending uitmaakt.

In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de termijn van vijf dagen vermeld: *“Een kortere termijn kan als een redelijke termijn beschouwd worden, aangezien de vreemdeling al eerder het nodige heeft kunnen doen om zijn rechtsbescherming te organiseren en derhalve kennis heeft van de modaliteiten die in dit verband gelden.”* (Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 53-3445/001, 9)

In casu moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds op de hoogte was van het standpunt van de verwerende partij met betrekking tot de onregelmatigheid van zijn verblijf in België, getuige daarvan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd betekend op 5 maart 2015 en het beroep, gekend onder rolnummer 171.238, daartegen ingediend bij de Raad. Verzoeker was evengoed op de hoogte van de weigering van vermelding van de verklaring van wettelijke samenwoning door de burgerlijke stand van Antwerpen, gebaseerd op het negatief advies van de procureur des konings, aangezien hij daarvan per aangetekende brief van 16 maart 2015 van op de hoogte werd gesteld. zijn voorgehouden nieuwe relatie. In deze brief werd hem meegedeeld dat uit het onderzoek gevoerd door de procureur des konings blijkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning kennelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Het bevel van 5 maart 2015 verleende verzoeker een vrijwillige vertrektermijn tot 4 april 2015. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker aan de hand van een Sefor Brochure door de politie geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker ten volle bewust was van de mogelijke gevolgen bij het niet naleven van het bevel betekend op 5 maart 2015, met name dat hij blootstond aan een risico op gedwongen verwijdering.

De Raad stelt vast dat verzoeker over ruim voldoende tijd beschikte om zich te wapenen tegen een verwijdering van het grondgebied en zijn rechtsbescherming te organiseren. Hij beschikte over voldoende tijd om een advocaat te contacteren en een beroep in te dienen.

Verzoeker houdt voor dat een terugkeer naar zijn land van herkomst disproportioneel is met het recht op bescherming van het familieleven.

Hij preciseert vooreerst dat hij met het kind van zijn partner een dergelijke band heeft ontwikkeld die gelijkstaat als bezit van staat van vaderschap. De Raad stelt vast dat verzoeker zich evenwel beperkt tot deze loutere bewering en geen enkel begin van bewijs aandraagt dat het bestaan van een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven tussen hem en het kind van zijn partner, waarvan hij niet de biologische vader is, aannemelijk maakt.

Verzoeker houdt voor dat hij van zijn Nederlandse partner zal worden gescheiden en dat de contacten platonisch zullen blijven zodat deze scheiding een moeilijk te herstellen nadeel met zich brengt.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben noch aantoont dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Het loutere feit dat de Nederlandse partner niet gedwongen kan worden om het Belgische grondgebied te verlaten, maakt aldus de gemachtigde niet dat zij verzoeker niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. De gemachtigde benadrukt dat zowel verzoekster als de heer V.E. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoeker. De Raad stelt vast dat verzoeker deze concrete motieven niet betwist noch weerlegt.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in onregelmatig verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich inderdaad geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Nederlandse nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal.

Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Bijgevolg blijken er evenmin op eerste zicht uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om in deze stand van zaken het recht op eerbiediging van het gezinsleven in België te handhaven.

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn Nederlandse partner hem in het land van herkomst of elders bezoekt. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de Nederlandse partner en zijn gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Inzoverre verzoeker betoogt dat hij niet aanwezig zal kunnen zijn bij het verhoor inzake zijn beroepsprocedure voor de familierechtbank van Antwerpen, wijst de Raad erop dat vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in artikel 1476quater, vijfde lid, van het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen ressorteren waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijk verschijning verplicht is. Verzoeker toont verder niet aan dat zijn belangen niet naar behoren verdedigd zou kunnen worden door zijn raadsman en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd door middel van moderne communicatiemiddelen die heden ter beschikking staan. Verzoeker kan via zijn raadsman de nodige antwoorden op de eventuele vragen van de familierechtbank overmaken. tenslotte wijst de Raad op artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat verzoeker de mogelijkheid geeft, indien zijn persoonlijke aanwezigheid toch vereist zou zijn, de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen om vermelde zitting bij te wonen.

Mocht de procedure bij de familierechtbank ertoe leiden dat alsnog een verklaring van wettelijke samenwoning wordt overgeschreven in het bevolkingsregister, dan kan verzoeker in het land van herkomst een visumaanvraag indienen op basis van deze wettelijke samenwoning, nadat hij de opheffing of opschorting van het inreisverbod heeft bekomen.

Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat er bijzondere omstandigheden voorhanden zijn in het licht van artikel 8 EVRM die hem in casu ontslaan van de plicht om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen binnen de wettelijke voorziene beroepstermijnen.

De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk ratione temporis.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES